



ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ποῦ τὴν γράφει ὁ ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτωκόσα ὀγδοῇντα τρία,
τρέλλα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀχρηματία.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐδδομαδα
μιά φορά θὰ βραίνη μόνο.
Συνδρομή μές 'στὴν Ἑλλάδα
δραχμαὶς ἕξη γιὰ τὸ χρόνο.
'Αλλὰ γιὰ τὰ ἐξω μέρη
δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ
ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Τρία φύλλα σὰν κρατῆς,
ἐγίνες συνδρομητής.
'Ενα φύλλο μιὰ πεντάρα,
ἑὺς φύλλα μιὰ δεκάρα.

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ· ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, δεκατέσσαρες τοῦ Μάη,
δέκα δέκα τοὺς θερίζει ἡ χολέρα 'στὴ Βομβάη.

'Εμπρός 'στὸ νούμερο ὀκτὼ
στέκω μὲ στόμα ἀνοιχτό.

Γιὰ ὕστερη φορά τρατάρω—ὀλίγους στίχους εἰς τὸν Τσάρο.

Δοιπὸν τοῦ Τσάρου αὐριὸ ἢ θελὲ κεφαλὴ
μυρόνεται καὶ στέφεται χωρὶς ἀναβολή.
Δοῦλοι χρυσοὶ τὰ σκήπτρα τοῦ 'στὰ χέρια των κρατοῦν,
τόσαις χιλιάδες στόματα τῇ στέφῃ χαιρετοῦν,
μεγάλος κόσμος τὸν τιμᾷ καὶ κόσμος ταπεινός,
κι' ἀπὸ τὰ ζήτω ἀντηχεῖ κι' ὁ τρίτος οὐρανός.

'Αλλ' ἂν καὶ τούτῃ τῇ φορᾷ, ὦ Τσαίρε μου, γλυτώσης,
γιὰ τοῦτο σου τὸν γλυτωτὴν κιμωλὴ χαρὰ μὴ νοιώσης.
Μὴν ξεπλωθῇς ἀξένοιαστος σ' ὀλόχρυτα κρεβάτια,
ὀπκος γλυκός ἂς μὴ σφαιλᾷ τ' ἀνήτυχά σου μάτια,
μὴ χωρατεύῃς γελαστός μὲ τὴν Τσαρίνα,
καὶ μὴ νεμίζῃς πὼς πατεῖς σὲ βόδα καὶ σὲ κρίνα.

ὦ! μὴ θαρρῇς πὼς 'γλύτωσις μὲ τοὺς μηδενιστάς,
καὶ ἀφοδᾷ 'στὰ χέρια σου τὸ σκήπτρό σου 'βαστάς.
Νομίζεις πὼς ἐξώληταις μὲ τὸν μηδενισμό;
πάντα μὲ τοῦτον ἀνοιχτὸ κρετὴν ἢ γυριχτὸ
καὶ ἂν εἰς τὴν Πετρούπολιν γερᾷς καὶ πάλι πᾶς,
μὰ πάντα τὴν ἐξώπορτα τοῦ Χέσου θὰ κτυπᾷς.

Καλλίτερα δὲν ἦτανε νὰ ἦτουνα μανάδης,
χωρὶς τρομάρις καὶ παλμοὺς τὴν πίπα σου ν' ἀνάδης,
παράταις, στέψεις, τρόπαια ποτὲ νὰ μὴ γυρεύῃς,
σὲ μιὰ καλύβη ξέσκεπη γλυκὰ νὰ χουζουρεύῃς,
νὰ βάζῃς τῆς γυναίκας σου τὸ μπράτσο προσκεφάλι
καὶ τὸ φωμότυρο νὰ τρῶς μὲ ἥτυχο κεφάλι;

Κι' ἀκόμη πιὸ καλλίτερα δὲν ἦτανε, θαρρῶ,
νάσαι καὶ σὺ Μηδενιστὴς σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ,
καὶ σὺ μὲ τὰ καμώματα τῶν Τσάρων νὰ γελάς,
μ' ὀλίγη δυναμίτιδα τὸν κόσμον νὰ χαλάς,
βχθεῖα ἀπ' τὰ θεμέλια των παλάτια νὰ κουνῇς,
καὶ νὰ χαρίζῃς 'λευθερίαν παρὰ νὰ τυραννῇς;

'Αλλεῖμονον! πὼς ἔγνων ὁ Τσάρος κι' ἡ Τσαρίνα!
ἐνθ' ὁ κόσμος ἄλλοτε σκυφτός τοὺς ἐπροσχόνα,
ἐνθ' σὲ μίξ των ματιῶν τοῦ 'πάγωνε τὸ αἷμα,
ἐνθ' σὲ δούλων πτώματα 'πατοῦσε κάθε στήμα,
μὰ τώρα τρέμουν τοὺς λαοὺς οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ Τσάροι,
κι' ἀπὸ τοὺς δούλους των ζητοῦν γιὰ τὴν ἑσθίαν τὸν χάρι.



Πέρασ' ἐκεῖνος ὁ καιρὸς, ποῦ ἤσκατε θεοί,
εἰδωλόατρε σήμερα δὲν εἶναι οἱ λαοί.
Τὰ λαμπερά σας εἰδωλα κανεῖς δὲν προσκυνᾷ,
κι' ἡ βασιλεῖα τῶν λαῶν καὶ δεύλων ἀρχινᾷ.
αὐτοὶ 'στὸν κόσμον σήμερα περνοῦν γιὰ δασιλεῖς,
χωρὶς νὰ ἔχουν γύρω των κυρίως τῆς Αὐλῆς.

Ἐμπρός λοιπόν, ἀφήσετε τὴν τόση τεμπελιά,
τὸ νὰ φορῆτε στέμματα δὲν λέγεται δουλειά.
ἀφήστε τὰ παλάτια σας, τοῦ θρόνου τὰς τιμές,
κι' ἐλᾶτε νὰ δουλεύετε καὶ σεις μαζί μ' ἐμᾶς,
κι' ἂν ἦραστε τεμπέληδες γενήτε ποιηταί,
ἄλλοιως μιὰ μέρα ἡσυχὴ δὲν ἔχετε ποτέ.

Τοῦ βασιλεῖα ταξείδια καὶ φέρε μας τὰ ἴδια

Αὐριο λοιπὸν μᾶ: φεύγεις, καλέ μας δασιλεῖα.
γιὰ νὰ 'συχάσης 'λίγο ἀπ' τὴν πολλή δουλειά.
'Στὴν Κέρκυρα πηγαίνεις γιὰ κάμποσο καιρὸ,
νὰ πάρης τῆς θαλάσσης ἀέρα καθαρό.
'Σ τὴν Κέρκυρα πηγαίνεις, μὰ ποῦ καὶ ἂν πᾶς,
'στὸ νεῦ σου νὰ μᾶς ἔχῃς καὶ νὰ μᾶς ἀγαπᾷς.

Ἐμπρός, καμμιὰ σκοτωρὰ μὴ δάξῃ: 'στὸ μυαλό,
χωρὶς καμμιὰ φροντίδα νὰ σύρῃς 'στὸ καλό.
Σπουδαῖαις ὑποθέσεις ἐδῶ δὲν σὲ κρατοῦν,
ἐκθέσεις τῶν ἀνθέων οἱ Ἕλληνες κυττοῦν.
ρεμβάζουν 'μέρα νύκτα 'στὸν Ἰλισσὸ ἐκεῖ,
κι' ἀκοῦνε τῶν δασιλῶν τὴ θεία μουσική.

Ἔτσι σὲ θέμε, πάντα νὰ ἦσαι κευδαρντᾶς,
καθὼς κι' ἐμεῖς νὰ πίνῃς, νὰ τρῶς καὶ νὰ γλεντᾷς.
'Εδῶ 'στὴ Ρωμιοσύνη, 'στὴ γῇ τοῦ ῥαχαιτοῦ,
'στὸν τόπον τῆς παράτας, 'στὸν τόπον τοῦ γλεντιοῦ,
ποτὲ κανεῖς δὲν πρέπει νὰ ἦναι σεδερὸς,
καὶ οὔτε νὰ διαβαίνῃ μὲ θλιψὶ ὁ καιρὸς.

Ἀφοῦ καὶ εἶχες τύχη νὰ γίνῃς δασιλεῖς
τοῦ ἔθνους τῶν ἐρώτων καὶ τῆς τεμπελίας,
ποτὲ ἂς μὴ θολώνῃ ἡ τύχῃ σου νεῦς,
μὴ θέλῃς κι' ἄλλο χῶμα καὶ ἄλλους οὐρανοῦς,
'στὸ γαλανὸν Βοσπόρου μὴν τρέχῃς τὰ νερά,
μὴ σκέπτεσαι, μὴ πάσχῃς, καὶ γένῃς μιὰ χαρά.

Ἀλέγρου δασιλεῖς λατρεύει ἡ Ἐλλάς,
οἱ Ἕλληνες σου θέλουν μαζί τὴν νὰ γελᾷ,
χαρούμενος νὰ ἦσαι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδιά,
δὲν σ' ἔχουμε γιὰ λύπη καὶ γιὰ κακὴ καρδιά.
Γιὰ χωρὶς νὰ πέρνῃς ἐδῶ τὸ κάθε τί,
γιὰ χωρὶς κι' οἱ σκόλοι κι' οἱ ψεύτικοι στρατοί.

Καλὸ σας κατευόδιο καὶ πάλι τραγουδῶ,
κι' ἐμεῖς θὰ νὰ γλεντοῦμε μαζί σας ἀπ' ἐδῶ.
μὲ γέλοια θὰ μᾶς 'δρίσκῃ κι' ἡ νύκτα κι' ἡ αὐγή,
νὰ 'δοῦμε τόσο γλέντι ποῦ 'διάβολο θὰ 'βγῇ.
Καὶ τώρα, δασιλεῖά μου, σύρε 'στὸ μὲν Ῥεπό,
σὰ ἀγαπῶμε ὅλοι, κι' ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ.

Εἰς τῆς Νέαις Ἐπαρχίαις 'λύσσαξαν γιὰ Δημαρχίαις.

Ἐμάθαιτε τοῦ ἔθνους μας καὶ ἄλλαις εὐτυχίαις;
ἀκούσατε νὰ σὰς τῆς 'πῶ... Στῆς νέαις ἐπαρχίαις
ὡς τρεῖς χιλιάδες ἔχουνε Δημάρχου κάλην δάλει...
'Εγὼ τὸ εἶπα κι' ἄλλοτε καὶ σὰς τὸ λέγω πάλι,
πῶς μέσα 'στὸ Ῥωμαῖκο θὰ 'δῇτε καμμιὰ μέρα
νὰ ἔχῃ κάθε Ἕλληνας καὶ χωριστὴ παντιέρα.
καμμιὰ δουλειὰ τῆς προκοπῆς κανέναν δὲ θὰ κάνῃ,
μὲ πόζα θὰ φουτῶνουμε 'στὴ μέση καπετάνοι,
θὰ νὰ πλεῦνουν οἱ μισοὶ γιὰ τὸ Δημαρχιλίκι,
κι' οἱ ἄλλοι γιὰ Κυβέρνησι καὶ γιὰ δουλειλίκι.
'Ολοι ἀρχὴ θὰ θέλουνε, ὅλοι θὰ κάμουν κόμμα,
θὰ γίνων ὑποψήφιοι κι' οἱ Τσοῦσηδες ἀκόμα,
καὶ ἀπὸ κάλπαις κάλην δῶν τὸ κράτος θὰ γεμίσῃ,
καὶ γιὰ τὴν τόση πρόζα ὁ κόσμος θὰ μᾶς φτύσῃ.
Καὶ δὲς τοῦ πιά μαχαίρωμα, καὶ κλέφτω, κλέφτεις, κλέφτει...
παρακαλῶ καὶ τὸ θεὸ νὰ μὴ μὲ δγάλη ψεύτῃ.

Χριστὲ καὶ Παναγιᾶ! καρσί μας πυρκαγιᾶ!

Πᾶν τοῦ Ῥωμηοῦ τὰ σύνορα, μὰ πᾶν κι' οἱ τορναδόροι
ἐκάηκε τὸ μαγαζὶ τοῦ ξυλουργοῦ Διμήρη.
Τώρα θὰ συνορεύουμε μ' Ἀγίους Θεοδώρους,
κι' ἀντίκρυ μας θὰ ἔχουμε καυμένους τορναδόρους.
'Αἱλ' ἔμω; ἂς ἀπῆσουμε αὐτὰ τὰ κολοκύθια...
πρέπει σ' αὐτὸν τὸν δυστυχῇ νὰ γίνῃ μιὰ δοῦθαια.
Εἰς τὰ καλὰ καθούμενα ὁ ἄνθρωπος ἐγάθη,
καὶ δὲν φοβᾶται συμφορὰ χειρότερη νὰ πάθῃ.
ὅλα τοῦ τῆ φεγ' ἡ φητιά, δὲν τῆ φητε σκινίδα,
καὶ τώρα κλαίει ὁ πτωχὸς χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα.
Κι' ὅταν κανέναν χάνεται, πρὸ πάντων φαμελίτης,
πρέπει καθεὶς νὰ δοῇτῃ ἀληθινὸς πολίτης.
'Εμπρός, 'στὴν τόση συμφορὰ ἀπλώσατε τὸ χέρι,
καὶ ὁ Ῥωμηὸς ὁ φουκαρᾶς δὲν 'μπορεῖ προσφέρει.

Τὴν ἄλλη ἐβδμήδα θὰ 'βγοῦμε μιὰ φορὰ,
θ' ἀρχίσουμε καὶ πάλι τὴν πρώτη μας σειρά.